

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. רק בכל אות נפשך תזבח ואכלת קשר כבדתיך יי' אלהיך אשר נתן לך בכל שערך הטמא והטהור יאכלו כצבי בקהל! דברים יב טו
2. רק את קמו לז תאכל על הקרן תשפכו כמים! דברים טו כג
3. כי כל אכל חלב מן הקדמה אשר יקריב ממנה אשה לז' ונתירה דקש אהלה ממערה! ויקרא ז כה

הגהות הב"ח

(א) ר"י ד"ה א דבר ד"ס וס' והעברה דקמן ד"ס וס' לא הו' בבבל מלגה דקדוש וס' אה"כ דקדוש מלגה נבחרה ס"ד אה"כ מ"ה אכל חמשים וד"ה אפילו מ"ה וד"ס ס"ג נמי ד"ס ד"ה אכל חוקי כרנן דקדוש נבחרה ס"ד מהו יקב"ה אלמא דקדוש וס' אה"כ והעברה ס"ד אה"כ אה"כ דקדוש ס"ד וס' קדוש ס"ד אה"כ במגן ס"ד אה"כ מ"ה במאי דהו' דהמ"ה וס' והעבר' אה"כ ס"ד אה"כ מ"ה א"כ דשעמא דהמ"ה:

מוסף רש"י

דאין פוירן את הקדשים
להאכילן לכלבים. אלא למטה
ועטן קבורה לאחר מיתה (תמורה
יג. א) אך חלק. אלא ורקען משטען
(גורבין) קא פסחים ה. טז עא
שכחונו יג. חובה. רק נכל אלא
נשק מנחם ואלנה כשר. כספלי
המקדשן לאחר פוירן
מזכר (עירובין

רבינו גרשום

זו דברי רבי שמעון ומחלוקתו:
אמרו רב. סבר לה כירוש
דאמר בשם רב הונא דתמורה לאבנן
קדשן בריה מביה וכו' וכו' כלל
העמדה: וקדשן קדש' מזה
הא': וזל: מיתקמא. הא
מתניתין דברכותו כרובן משום
סיפא דקדש' אבל קדשן דקדשין
למסכן אף מתו יקדשו ואי רבנן
כיון דאמרי דקדשן מזה לא
היו אף מתו יקדשו ואיבעי למהני
וכי' משעון מיתקמא: וקדשן
ויסיפא דהא כמי קדש' מזה
הא' בכלל הלכך כמי קדשן
למסכן יקדשו אבל בעל מלא

מעיקרו היינו דקום מומו להקדש
מובח לא היו דמאי דהאי דתמי
לרבנן נמי אציג דאמרי קדשי מוב
נפרין דלא חשיב כ"כ הקדש: אמרי
היו חיים ואיפשר להעמידן ולהערי
דהו בכלל העמדה והערכה אלא
דאמר כפי אחרון דתמורה לרבנן
שמעון ומחלוקתו איכסי למיתני אי

הלוקה עובר פרתו פרק שני בכורות

110 דברי רבי שמעון. לאמר בפרק בתרא דתמורה (דף לב.) קדשי
מוזבה היו בכלל העמדה והערכה (6): דאין ר' שמעון אומר כו'.
ומדלאמר רבי שמעון קדשי דנק הבית לא היו מכלל הקדש בקדשי
מוזבה חמיז והוא מורה בנבע מוס מעיקרא דנפשה אפי' דקדשי

זו דברי רבי שמעון
אמרי רב כרבי שמעון
קדשי ברק הבית היו
קדשי מובח לא היו
ולא מיתוקמא מתני'
מתו יקברו (אמר) ממוא
דבעי העמדה והעברה
פורין את הקדשים
אמרי אם כן ניתני
ואיבעית אימא לעולם
ליה ותני זו דברי רבי
קדם הקדשין וכו'. מנ
יצי מה צבי פטור
המוקדשין פטירין מן
הבכורה ולא ארציא
איל מה איל פטור מן
אף פסולי המוקדשין

המתנות ^א 'א' מה' פסולי המוקדשין חלבן אמר מר אוציא את אלה המתנות מאי שנא אוציא בכל ולא אוציא את איל אמר ליה רב פפא: אין אותו ואת בנו המוקדשין אין אותו ואחר מרמזת להו' אי לחולין ואי לקדשי (אותו חלבן אי הכי גבי חלבן נמי) להו' אי לחולין חלבן אסור אלא לאו מי אמר נמי אך ולא אותו ואת אותה בנא דאחא וז' זרק את דמו לא תאכיל ממש לא היא אלא דה' דצבי ואיל מי שרי אב רחמנא חלבן א כתב אהני הקישא ואהני למעוטי מכרת דכי כ

במהמה הוא דכתיב ש
מן הבהמה ואהני קר
בעלמא להבי אפקיה
לך מה דמו בכרת אפך
אך ולא חלבו קאמרו
הייתי אומר אך ולא
לאותו ואת בנו דא
מנא הני מילי ^(ד' תר"ז)
ולא חלב ואכלת
^(ט') שאין פודין את הקדש

גמורין דאי ארמין איפסא לא מדמינן לה לא לקדשים ולא לחולין: **קרא**
אחא קראו. בנכור בעל מום חבי: **אחא** היקשא. לחקוק לגני ואלי:
וואסאני קראו. דכביא את חלבו לא חלכל. באני היקשא מכרסני וסוי
 ומתקצר עטמא שפיר דכי חביל ברת חבול בנכור הרמאיה קרנן **קראו**
 דכדכדי (ויקרא ז) כי כל אוכל חלב וגו' ואכני קרא למיקס עליה בלאו
 ונלא שרייה לגמרי להכי אפקיה כי: **והא סגא**. ודכתיב לעלין מסיק
 חלבלו מתוך ורבה היכי מנין דא לאומו דכר **אחא** כנו **אחא**: **אינו**
 מנין מנין (ויקרא מטכא): **אחא** ככל אית נפשו חובני ואכלת ודכ

[illegible]

א. מנחם מנדל

מן.

מִשְׁמַע דְּלִי לֹא כַחַךְ אֶךְ הוּא דְרִשְׁיֵנָּה נָמִי מַה צְבִי וְחֵל אִין
אִזְמוּ וְחַם בְּנֵי נוּסָה בֵּו וְחִלְכוּ מוֹמֵר וְלַעֲלִי כְּסוּף פִּיִּךְ (דף יב.)
דְרִשְׁיֵנָּה נָמִי מַה צְבִי וְחֵל אִין פּוּדִין אֶךְ פְּסוּלֵי הַמּוֹקֶשֶׁשׁ אִין פּוּדִין

ותימה ממנו כל הן דרשות דמנחם
כזי ואלי כמזין וסוכלו זכרי
דמפרש לקמן פרק פסולי המוקדשין
(דף נב.) ד' ו"ל דהם נמי מפרש חד
לכבוד ומתנות והיינו דמפרש הכא
חד דמזי חד דמזל עד מפרש הכא
(ו) ח' (לכבוד) חד לכדרי יתקו ורבי
אושעיא כמו שפרש ר"ח המרביע
והמנהיג שר של פסולי המוקדשין
ליקח גוף אחד הן ועאל הכבש שר
נופים והיינו דמזי חלף חד שר
דפסולי המוקדשין עשאו הכבש כש
נופים ובשמנהינו לבדו כליו מנהיג
כזי ואלי דמזי וחייב משום כללם
ואידך חד לבד' עקיבא דמזיר אפי'
לעוד מככים או לכדרי אלעזר
הקפר פ' שני דחולין (דף כח.) מה
פסולי המוקדשין טעוניה שמיטא דף
כזי ואלי כן ומזכי לעוניה הוי דמזי
איל דמזכי ליפני כל חיה (ו) ואידך
לכדרי מיר דמה כזי ואלי דלוי פודין
ומזכי מותר ואותו ואת כזי דעמי
לדמזכ כסמון אף לאו קר' הכיטו מזכי
ואלי דדרשין מיניה בכורה ומתנות
ואי שמיטא שרוא ליתן להם דין חיה
(ט) ואי כמיז קר' לחייב על חלבה ואותו
ואי כזי דמפרש כין לחולין מדמית
ליה כין לקדשים מדמית להו ובסמון
דקמזר וולגן ומזכין היכי דמי וז'
לדעבר ואיחילידי תורס פדיון וז'
כזי ואלי חול' לאו חילתא חיילא חלל
מחילא פשיטא ליה דהוי כוליה כזי
ואלי: **א** מה צבי ואפי' אין אותו
ואת בנו נוהג בו. לא מזי למיפקל
מה כזי ואלי טעון כסוי דף פ' כסוי
המוקדשין כן דבהדיא דרשין פ' כסוי
הדס (חולין דף מד.) גבי פסולי
המוקדשין על הארץ שפסכתו כמים
מה כו': **ב** רק ארמו אפי' תאכל.
האי קרא גבי צבור כמיז והיכא
חימה דלא מייתי רק (ט) אפי' הדס לא
תאכל דכמיז גבי שאר פסולי
המוקדשין ואין להקשות דילמא
אזעריק דמחשה לאוין האמורין דס'
דמפרש פ"ק דכריתות (דף ד'): דהא
טובה לאוין כמיז יומר מה' דמי
חיילקא ודז כלו אהרן וימיר כמיז
מות (ד') כהלא הרי חזר מהאי
דכסור ושמה דרש לה (ב) למילתא

תחילתו: אילו לא נאמר דבר
 ונעקשו שנאמר דבר
 א: ואינו יוצא לחולין:
 תשובה ולא נזהר בשר
 לא לכלבך במאן
 הם האוכלין לכלבם
 איכא

לְאִסְרוּרָה^א וְזָרֵךְ לְחַלֵּק וּמֵהֵיכָל דִּהְיוּ וְהַעֲבֹד בָּהֶם נָמִי קִשְׁרָה עַל מֵה
סִפְרִי טַעֲמוֹ יִסְלַח מִמֶּשֶׁה אֲסוּר וְאֵין לְקוּץ עָלָיו כְּגוֹן גִּיעוּלִי עוֹבֵד כּוֹכָבִים
הַשֶּׁמֶשׁ כִּי אִשְׁתַּחֲוֶי טַעַם לַפֶּסֶם כִּמוֹ בְּנֵהל מַעֲרַחָה וְכִי הָדָר אֲסוּר
גִּיעוּלִי עוֹבֵד כּוֹכָבִים בְּמִדּוֹן אִסְרוֹרָה צַלְמָה אֵינֶה לֹא מִלְּקוּט
אֵינִי נִרְאֶה דְּהֵיטָא לֶךְ לְמִימַר אֲהַדְרִיָּה לְאִסְרוֹרָה כַּדְפִּירָשִׁית:
מֵה

גִּמְרָה כ"ו. וְהֵיכָל דְּקִמְנִי מְלֻמְדֵי לִימַר דְּךָ חֵלֶק הִ"ק אֲפִילוּ לֹא כִתֵּב
(י) וְאִקְוִימֵנָה (סִפְרִי רָאִה יב טו) בְּסִפְּטוֹלִי הַמּוֹקֶדֶשׁ לְחֵלֶק פְּדִיוֹן:
אֵינֶה

[illegible]

הם חללים וכל מי שחברתו נכזת נחשב כחברתו של חלל. וכל מי שחברתו נכזת נחשב כחברתו של חלל.

עין משפט
ור מצות

כד א מיי פֿינז תהלי' ליסוד
תנחז הל"י:
בה ב מיי פֿיו תהלי' מאכלות
לסודות הלי'א טושיש יידי
קר עד ענין א:
בו ג מיי פֿיינז תהלי' שטיטה
הלכה ח טושיש יידי קר טו
סעי' י:
בז ד מיי' שס הלכה י:
ה

שיטה מקובצת

[illegible]

6) ר"ל קלג של נקמה. (ג) נראה
ד"ל דגמתי קלגן כשני קמחין.

יבנו גרשום (המקד)

והרי: אך כאשר יאלץ את
האח האליל מה
שטור מן הבכור
בכר ובצאן הזכר הקדוש
וגר לו מצד: אך פסיל
המקדש שטורין. ורשעה
זו מיידי בפסילי המקדש
וכתב השטא והשטור דאין
פסילי המקדש יגדלו
קדש הקדש לממן עיני
שן להן קדשה וטורטין ו
הבכור הואל וקדש קדשה
הזין קדש שטומט: אוצאי
אין את הכבורה. שטורין
הבכורה ולא אוצאי את המתנות
אין יתיבני כמתנות: וראי
גא. ולפטור מכבורה ולייתבי

נשים בין בנקבות חיל איל להכי
סור: איל למאי קא מרמית להו
א דקס מוס קבוע להקדישן קא
י הכי. חלבו נמי לא ליצטריך אך
י. אלא הכי יכול למימר כי היכי
א חלבו: אהוי הקישא. דאיתקוש
אח דמו לא חאכל למיקם עליה
אלי הווקדשין בכרת: והא חנא

לית אלא וכו' וכו' רבין וכו' וכו' וכו' :